NÅGRA ÖNSKNINGSMÅL FÖR ENTOMOLOGIEN I SVERIGE.

FÖREDRAG VID ENTOMOLOGISKA FÖRENINGENS TIOÅRSFEST DEN 14 DEC. 1889

AF

CLAES GRILL.

Ingen lärer väl kunna förneka att entomologien, eller kanske rättare intresset för denna vetenskap, tog ett betydande steg framåt hos oss, då den Entomologiska Föreningen i Stockholm stiftades, samt att detta intresse sedermera visat sig ingalunda vara af någon efemerisk natur, utan tvärtom allt mer och mer stegrats under det nu gångna decenniet. Föreningens tillkomst får alltså med rätta betraktas såsom en vigtig och för alla vänner af insektkännedom kärkommen tilldragelse.

Om vi se tillbaka på en nu tioårig verksamhet, så framstår såsom ett faktum, att ganska mycket därunder af föreningen blifvit uträttadt, ej minst till betryggandet af hennes framtida bestånd. Fonder hafva uppstått, hvilka genom tillagda besparingar ökats på ett sätt som öfvergår de mest sangviniska förväntningar, och ledamotsantalet tillväxer alltjämt, jag vågar tro i betydligt högre grad än hvad föreningens stiftare ens kunde hoppas. Tidskriften har fortgått enligt den ursprungliga planen, och brist på originaluppsatser har aldrig förorsakat rubbningar i en regelbunden utgifning. Föreningens boksamling innehåller redan ett stort urval af entomologisk litteratur, hvars värde uppgår till ett ganska betydligt belopp. Alla de fordringar, hvilka rimligtvis kunna ställas på en förening under dess första och grundläggande skede, hafva således hittills blifvit uppfyllda, och detta på ett sätt, som endast kan uppväcka glädje och förtjäna beröm.

Enligt hennes stadgar tillkommer det föreningen »att efter bästa förmåga söka främja det entomologiska studiet i vårt land», och jag vågar med anledning häraf vid detta betydelsefulla sammanträde häntyda på ett och annat förhållande, som visserligen ej kan betraktas såsom tillhörande föreningens direkta handläggning, men hvarför hon dock torde kunna på något indirekt sätt verka, antingen genom sitt initiativ eller på grund af det moraliska stöd hon kan lemna alla entomologien berörande frågor i vårt land. En fråga måste naturligtvis först väckas och sedermera arbetas in i det allmänna medvetandet för att till fullo inses, om den till sist skall kunna förverkligas.

En sådan fråga, hvaruti föreningen kan mera direkt ingripa och som visserligen ej är ny, är tidskriftens utvidgande med en biologisk afdelning, särskildt hvad angår skadeinsekterna, hvartill statsanslag för närvarande är erforderligt och väl ej gärna af vederbörande torde kunna nekas, om frågan af rätt person väckes i behörig ordning.

En annan, af föga mindre vigt, torde vara att *på öfvertygelsens väg* och med de medel, som därvidlag stå föreningen till buds, söka arbeta på upprättandet af flera stadigvarande entomologplatser här i landet, än som för närvarande finnas. Nu existerar i själfva verket ej mera än en enda sådan, hvarefter yngre förmågor, som skulle vilja egna sina bästa krafter åt vår vetenskap, kunna sträfva, och denna är intendentsbefattningen vid naturhistoriska riksmuseum; men utsigterna att en gång få bekläda denna post äro, som hvar och en kan inse, alltför ringa för att någon därpå skulle våga bygga sin framtid. Visserligen hafva vi dessutom en adjunktur i entomologi vid Lunds universitet, men denna är, i likhet med en för några år sedan besatt docentur i samma ämne vid universitetet i Upsala, endast personlig och upphör följaktligen vid innehafvarens afgång.

Ett lektorat i naturvetenskap med undervisningsskyldighet i entomologi är, som vi alla veta, upprättadt vid skogsinstitutet, men därmed äro flera ämnen förenade, af hvilka t. ex. botaniken torde kräfva sin egen man; och löneförmånerna f. n. så knappa, att innehafvaren, i stället för att använda all sin tid till välbehöfliga forskningar uti sina ämnen till både statens och allmänhetens gagn, måste se sig om efter behöfliga biförtjänster för att

kunna lifnära sig och familj, i fall han en gång önskar hörsamma Skaparens ord till våra första föräldrar. Att skogsentomologien borde vara ett hufvudämne vid vårt enda högre forstläroverk och ej lida kännbart intrång af andra ämnen samt aflönas därefter, på det att dess innehafvare måtte kunna egna sina bästa krafter däråt, detta torde för hvarje sakkunnig vara tämligen klart, och vore öfvertygelsen härom så allmän som den borde, skulle ej den tid vara långt aflägsen, då vi finge glädja oss åt att kanske som vår ledamot få räkna en verklig skogsentomolog, tillräckligt hemmastadd i sitt ämne, för att med hopp om framgång kunna taga itu med dithörande frågor. Nästan årligen läser man i tidningarna, att större eller mindre skogsområden angripas af insekter, utan att vetenskapliga undersökningar afhöras, förmodligen af det skäl att därtill tillgänglig, fullt kompetent person ej är att tillgå. Saknad af medel till afhjälpandet af ofvannämda brister borde ej, enligt mitt begrepp, utgöra något oöfverstigligt hinder, åtminstone så länge statens skogar fortfara att lemna ett utmärkt godt resultat. Man har sagt mig, att de på senaste tiden lemnat en årlig behållning af omkring en million kronor, och innevarande år talar man om en årsvinst af mellan 2 och 3 millioner.

Den egentligen enda fasta entomologplats vi hafva i Sverige är, såsom jag nyss sade, intendentsbefattningen vid Riksmusei entomologiska afdelning. Vid denna statens inrättning kunna vi äfven med skäl säga, att arbetskrafterna äro i knappaste mått tillmätta, då det egentligen endast är en person, som skall utöfva tillsyn öfver och bearbeta de ofantliga, alltjämt tillväxande samlingarna, sköta en vidsträckt korrespondens, följa med den utländska litteraturen etc. etc. Här om någonsin vore väl plats för åtminstone en fast aflönad person såsom biträde, man må nu kalla honom amanuens eller något annat. Från statens sida lärer väl tyvärr föga, åtminstone under den närmaste framtiden, stå att vänta för detta ändamål, och vårt enda hopp är, att någon rik mecenat vill genom en härför afsedd donation bevara minnet af sitt namn i tacksam hågkomst.

För att fullständiga min öfversigt af de befattningar, som hos oss hafva eller kunna hafva med entomologien att skaffa, får jag ej underlåta att omnämna ännu en, ehuru den för närvarande knappast kan tillegna sig denna egenskap, eftersom man under

hvarje års första qvartal sväfvar i okunnighet om dess fortfarande bestånd. Innehafvaren har tills dato visserligen kallats Kongl. Landtbruksakademiens entomolog, men hans lilla lön måste årligen genom vederbörande hos regeringen begäras. Tycker denna sistnämda, att anslaget ej vidare är af behofvet påkalladt; ja! då blir det naturligtvis utan vidare indraget, och ollonborrar, kornflugor, hvetemyggor m. fl. få åter i lugn och ro sköta sina angelägenheter; eller om den myndighet, som ytterst förfogar öfver penningemedlen, finner lämpligare att använda dem på annat sätt, så blir naturligtvis befattningen äfven då en saga blott.

Hvarje varm vän af vårt jordbruk och af entomologien isynnerhet kunde ej undgå att känna stor tillfredsställelse, då Landtbruksakademien för snart tio år sedan hos regeringen utverkade berörda anslag för »utbredning af kännedomen om de för landtbruket skadliga insekter och medlen att förekomma de förödelser, sådana insekter medföra», och då kort därefter den mest kompetenta personen inom Sverige tillsattes för att tillhandagå allmänheten med råd och upplysningar uti ämnet. Nu hade ju till och med en högre myndighet kommit till insigt om behofvet af entomologiskt biträde åt jordbruket och själf tagit saken om hand. I anseende till de stora svårigheter som uppresa sig, särskildt vid utrönandet af de minsta skadeinsekternas lefnadsförhållanden och på grund af det myckna, som härvidlag återstår att utforska, kunde den vidtagna åtgärden näppeligen betraktas annorlunda än som ett första stapplande steg på en alldeles ny bana, hvilket steg snart borde komma att efterföljas af ett nytt och vida kraftigare. Något sådant har likväl ännu ej låtit höra af sig, och jag tillåter mig därför vid detta tillfälle med några ord söka visa, att tidpunkten för att taga steget fullt ut när som helst är inne.

Behofvet af en befattning af mera fast natur, hvars innehafvare kan egna sin bästa tid åt studiet af de för landtbruket skadliga insekterna, är kanske ännu kännbarare än skogsentomologens, emedan sistnämda insekter årligen förorsaka förluster, som ej kunna uppskattas i mindre än milliontals kronor. Att vetenskapen skall kunna uträtta ej så litet till förminskandet af dessa förluster, därom kan ej gärna finnas något tvifvel, och vi kunna därför våga önska och hoppas, att det må vara blott en tidsfråga

huru länge platsen för en jordbruksentomolog skall förblifva en af de minst gynnade.

Den af Landtbruksakademiens förvaltningskommitté upprättade instruktion för dess entomolog, som jag förskaffat mig tillfälle att genomläsa, innehåller redan sådana åligganden, att ingen, som för sin existens nödgas anlita andra förvärfskällor, torde kunna uppfylla den efter bokstafven eller på ett önskvärdt sätt. Ifrågavarande instruktion föreskrifver nämligen bland annat, att entomologen »bör *oaflåtligen** hafva sin uppmärksamhet fästad vid sätten att förminska och, såvidt möjligt är, förekomma de härjningar, som vid landtbruket åstadkommas af åtskilliga skadeinsekter. Han bör för detta ändamål söka genom egna undersökningar utvidga vår kännedom om dessa insekters utveckling och om de omständigheter, som betinga deras tidtals ymnigare förekomst, likasom om de medel, genom hvilka dessa skadedjurs fortplantning och framträdande kunna inskränkas. Härvid bör entomologen *omsorgsfullt** följa den erfarenhet, som i andra länder vunnits i förenämnda hänseende, och tillse, hvad häraf kan vara tillämpligt på våra förhållanden».

Entomologen är dessutom skyldig att mot ersättning besöka de orter, därifrån insekthärjningar äro anmälda, och då noga undersöka skadorna och därmed sammanhängande omständigheter samt sedan meddela till förvaltningskommittén fullständig redogörelse öfver hvad i hvarje fall iakttagits och de åtgöranden, som föreslagits eller redan satts i verket till minskning eller förekommande af framtida dylika olycksfall. I slutet af hvarje år skall till förvaltningskommittén angifvas fullständig berättelse öfver verkställda förrättningar, åtföljd af teckningar och beskrifning å undersökta skadeinsekter, där så påfordras etc. etc.

Häraf framgår, att om entomologen tager sin sak på fullt allvar och ej betraktar befattningen såsom blott och bart en biförtjänst, hans arbete måste blifva af en ganska vidsträckt omfattning, och detta i allt högre grad ju mera allmänheten lär sig igenkänna växtsjukdomarna och inse möjligheten af deras förekommande eller botande. Ett uttalande af föreningen angående förenämda förhållanden borde blifva ett tungt vägande ord och

---

* Kursiveringen af förf:n.

möjligen i någon mån bidraga till en för alla intresserade önskvärd utgång af denna för jordbruket vigtiga fråga; och detta så mycket mer som medel redan anvisats till lön och laboratorium åt en växtfysiolog. Att en växtfysiolog är för landtbruket af obestridlig nytta är jag den förste att erkänna, men lika fullt öfvertygad är jag, att en skicklig landtbruksentomolog skulle komma att tillföra landtbrukaren ännu större praktisk nytta.

Ännu ett önskningsmål af ganska stor betydelse både i praktiskt och vetenskapligt hänseende torde ej böra förbigås, nämligen upprättandet af en biologisk anstalt, där uppfödandet af larver och andra till utredning af insekternas fortplantning, förvandlingar och lefnadsvanor erforderliga undersökningar kunde på ett tillfredsställande sätt utföras. Dylika arbeten äro nämligen nästan omöjliga att göra hvar som helst och utan förberedelser eller nödiga apparater, således allraminst under resor, då undersökningsföremålen emellanåt måste förflyttas, ja! kanske instufvas i kappsäcken, och härigenom störas eller lida afbrott i sina förrättningar. Beträffande fleråriga larver måste iakttagelserna fortgå under en längre tid för att lemna svar på en eller annan vigtig fråga. Realiseringen af ett sådant önskningsmål kommer nog att låta vänta på sig, men vi få hoppas, att äfven dess tid skall komma — om blott saken hålles vid lif.

I sammanhang härmed torde böra påpekas önskvärdheten af upprättandet af en biologisk insektsamling, hvartill knappast någon början ännu, så vidt jag vet, hos oss blifvit gjord, i anseende till bristande medel.

Ännu flera önskningsmål i och för entomologiens befrämjande skulle nog kunna uppräknas, men jag har nu velat omnämna blott några af de vigtigaste, som förtjäna föreningens synnerliga uppmärksamhet under det nu ingående andra decenniet af hennes tillvaro.

Syftemålet med detta mitt anförande har ej varit att uttala något som helst klander mot det närvarande — kan väl svårligen heller tolkas så — utan blott att påpeka ett och annat som efter mitt förmenande ännu kan åstadkommas eller göras bättre och ändamålsenligare genom allas vår gemensamma sträfvan för entomologiens befrämjande.